

ἤξ ἀγγέλλουσι τινες διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἀρκεῖ ν' ἀποστείλῃ τις πρὸς αὐτοὺς ποσὸν τι γραμματοσήμων, διὰ νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν διάφορα μέσα πλουτισμοῦ. Εὐρίσκονται δὲ ἱκανοὶ ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι συλλαμβανόμενοι καθ' ἑκάστην εἰς τὴν παγίδα ταύτην, οἱ δὲ κερδοσκόποι, ἀφ' οὗ πληρώσωσιν εἰς ἕξοδα ἀγγελίων 25—30,000 φράγκων (!) κατ' ἔτος, ἔχουσι περισσεύον ἱκανὸν καὶ δι' αὐτοὺς καθαρὸν κέρδος ἐκ τῆς τοιαύτης ἐξαπατήσεως τῶν ἀπλουστέρων.

Αἱ συνδρομαὶ καὶ αἱ κατὰ φύλλα πωλήσεις ἐπαρκοῦσιν ἀκριβῶς εἰς τὰς δαπάνας τῶν ἐφημερίδων, αἱ δ' ἀγγελίαι συναποτελοῦσι τὸν μεγαλύτερον πόρον τῶν κερδῶν.

Δύναται τις νὰ ὑπολογίσῃ πόσα δαπανῶσιν οἱ ἐν Εὐρώπῃ βιομηχανοὶ εἰς τὰς ἀγγελίας, ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ ἐν Λονδίῳ ἰατρός Ὁλοβαί, οὕτινος τὰ καταπότια καὶ αἱ ἀλοιφαὶ ἀναγγέλλονται καὶ ἐν ταῖς ἐλληνικαῖς ἐφημερίσι, δαπανᾷ εἰς ἀγγελίας ἐφημερίδων 30,000 λίρας κατ' ἔτος, ἦτοι 750,000 φράγκα, ὅπως εἶνε γνωστόν ὅτι τὸ εἶδιον τοῦ Μακασάρ δαπανᾷ 250,000, καὶ διάφορα καταστήματα ἐλευγεμάτων 300,000 ἕως 400,000 φράγκων. Πόσα καταπότια, πόσας φιάλας, καὶ πόσα ἐπανωφόρια πρέπει νὰ πωλήσῃ τις διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς μόνας τὰς δαπάνας τῶν ἀγγελίων! Διαβεβαιοῦσιν ἐν τούτοις, ὅτι μία ἀγγελία ἀποφέρει κατὰ μέσον ὄρον τὸ διπλοῦν τῆς δαπάνης τῆς, ἦτοι ὁ δαπανῶν εἰς ἀγγελίας 500,000 φραγ. δύναται νὰ κερδήτῃ 1 ἑκατομύριον, ἦτοι νὰ ἔχῃ καθαρὸν κέρδος 500,000 φραγ. Πρέπει δὲ νὰ ἔχῃ οὕτως τὸ πρᾶγμα, ἀφ' οὗ ἀποφασίζουσι τοιαύτας κολοσσιαίας προκαταβολὰς οἱ ἐπιχειροῦντες ταῦτα, χωρὶς νὰ καταστραφῶσι.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πῶς ἐκάμετε, ἠρωτᾶτο ὁ πλούσιος τραπεζίτης * *, διὰ νὰ κερδήσῃτε καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ διατηρήσῃτε τόσα πλοῦτη;

— Ἀπλούστατα, ἀπεκρίθη οὗτος, ἔκαμνα τὸν πλούσιον, ὅταν ἤμην πτωχὸς, καὶ, ὅταν ἤμην πλούσιος, τὸν πτωχόν.

Ἄ * * Ὁ Malherle δειπνῶν ποτε παρά τινι ἀρχιεπισκόπῳ, ἀπεκοιμήθη περὶ τὰ τέλη. Ὁ ἀρχιερεὺς, μέλλων νὰ κηρύξῃ μετ' ὀλίγον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐξύπνησε καὶ τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὴν ἑμιλίαν του.

— Ἀπαλλάξατέ με τοῦ λόγου, σὰς παρακαλῶ, σεβασμιώτατε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Θὰ κοιμηθῶ κάλλιστα χωρὶς αὐτόν.

Ὅπου ἐγὼ καὶ ἂν σταθῶ σὲ ἐπαινῶ, καὶ ὅμως σὺ ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῆς, ὅα μὲ κακολογήσῃς. Ἄλλὰ τῆς ἀτυχίας μας ὁποῖος σκληρὸς νόμος! οὔτε ἐμὲ πιστεύει τις, ἀλλ' οὔτε σὲ ἐπίσης.

* * Φ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὁ διάσημος καλλιτέχνης Γαβαρνὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἰγάρτ, διευθυντὴν τῆς σατυρικῆς ἐφημερίδος «Σιαριβαρι» νὰ τοῦ κάμῃ εἰκόνα τινὰ διὰ τὴν ἐφημερίδα του. Ὁ Ἰγάρτ καταγοητευθεὶς ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν, ἔσπευσε νὰ στείλῃ πρὸς τὸν Γαβαρνὶ μίαν πλάκα λιθογραφικὴν, τὴν λεπτοτέραν καὶ ὠραιότεραν πασῶν, ὅσας ἠδυνήθη νὰ εὔρῃ, διότι κανεὶς δὲν ἦτο τόσο δύσκολος καὶ μεμψιμοιρος, ὅσον ὁ Γαβαρνὶ, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ χαράξῃ ἐπὶ πλακός.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι, αἱ ἐβδομάδες παρέρχονται, καὶ τὸ περιμενόμενον σχεδιογράφημα δὲν ἔφθανε.

Ὁ Ἰγάρτ στέλλει πολλάκις εἰς τοῦ Γαβαρνὶ, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐπὶ τέλους ἐξαποστέλλει ἕνα τῶν ὑπαλλήλων του μὲ τὴν βῆτην ἐντολὴν νὰ φέρῃ ὀπίσω τὴν πλάκα τοῦλάχιστον.

— Θέλω νὰ ὁμιλήσω τὸν κ. Γαβαρνὶ ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Ἰγάρτ, λέγει ὁ ὑπάλληλος πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Ἀπέθανεν, ἀποκρίνεται πρὸς τὸν ὑπάλληλον ὁ ἀνοίξας τὴν θύραν, ὅστις ἦτο ὁ ἴδιος Γαβαρνὶ.

— Ἀλλὰ μὲ εἶπαν νὰ ζητήσω μίαν πλάκα.

— Ἡ πλάξ κεῖται ἐπὶ τοῦ τάφου του!

Καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τοῦ πρεσβευτοῦ.

ΙΓΝΑΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία εἶνε ὕψισμα, ὅπερ ἔλαστός τις μετρεῖ μὲ ἴδιον πῆχυν, οὐδεὶς ἔχει τὴν αὐτὴν γνώμην μὲ τὸν γείτονά του περὶ τοῦ πόσον μέρος τῆς εὐτυχίας ταύτης κέκτηται ἢ ἀπέβαλεν.

* * Τὰ ἀπατηλότερα ὄνειρα δὲν εἶνε ὅσα βλεπομεν κοιμώμενοι.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὡς δραστικὸν μέσον πρὸς ἀποφυγὴν τῶν χειμέτων (χιονιστρῶν) κατὰ τὸν χειμῶνα ἀνεκοινώθη ἡμῖν ὑπὸ τινος τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς «Ἐστίας» τὸ ἐπόμενον: Πρὶν ἢ εἶτι ἀρχίσῃ τὸ δριμύ ψῦχος καὶ παρουσιασθῶσιν αἱ χιονίστραι, ἀπαραίτητον εἶνε καθ' ἑκάστην πρωΐαν μετὰ τὸ τακτικὸν νίψιμον νὰ νίπτῃ τις πάλιν τὰς χεῖρας διὰ κοινοῦ ὄξους. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου κατορθώνει εὐκόλως νὰ ἀποφύγῃ τὸ ἀνιερὸν πάθος τῶν χειμέτων.

Ἐπειδὴ εἶν' ἐνδεχόμενον νὰ διακοπῇ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους ἡ ἐκδοσις τῆς Ἐστίας, γνωστοποιεῖται πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ συνδρομητὰς αὐτῆς, ὅτι συνδρομαὶ διὰ τὸ ἔτος 1881 δὲν εἶνε δεκταὶ πρὸ τῆς 1 προσεχοῦς Ἰανουαρίου.

δρόμου. Ἐπιθυμῶ τὰ ὄσπᾶ μου νὰ συνταφῶσι μετὰ τῶν ὄσπῶν ἐκείνου, ἢν ἀδιαλείπτως καὶ κρύφα θρη- νῶ. Τὸ μνημεῖον, ἐγενησόμενον ἐν τῷ μέσῳ τῶν τεσσάρων πλατάνων, πρέπει νὰ καλυφθῆ διὰ πλα- κὸς πεντελησίου μαρμάρου, ἐφ' ἧς νὰ χαραχθῶσι τὰ ἐξῆς :

«Θρασύβουλος Ζαήμης, υἱὸς Ἀνδρέου Ζαήμη »καὶ Ἑλένης Δηλιγιάννη, γεννηθεὶς τὴν 29 Ὀ- κτωβρίου 1822 καὶ ἀποβιώσας τὴν . . . κεῖται »ἐνθάδε μετὰ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ υἱοῦ Ἀνδρέ- ου. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ Λίζα Ζαήμη, τὸ γένος Μου- ρούζη, ἤγειρε».

«ΣΤ'. Παρακαλῶ τὴν σύζυγόν μου καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς τὰ τέκνα μου νὰ τελῶσι κατ' ἔτος τὴν 5 Μαΐου¹ ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑ- πὲρ τῆς ψυχῆς μου, νὰ μνημονεύονται δὲ κατ' ἐ- κείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὰ ἐξῆς ὀνόματα· Ἀση- μάχη, Ἀραστασίας, Ἀνδρέου, Ἑλένης, Παρα- γιώτου καὶ Αἰκατερίνης Ζαήμη, καὶ τὰ ὀνόματα Ἀραστασίου καὶ Αἰκατερίνης Χαραλάμης. Πα- ρακαλῶ δὲ τὰ τέκνα μου, ἵνα τὴν ἐντολὴν ταύ- την μεταβιβάσωσι καὶ εἰς τὰ ἐαυτῶν τέκνα.

«Ζ'. Συνίστημι εἰς τὰ τέκνα μου ν' ἀπορρέ- γωσι καὶ τὴν σπατάλην καὶ τὴν φιλαργυρίαν, διότι ἀμφοτέρω τὰ ἐλαττώματα εἰσὶ μισητά.

«Η'. Ἐντέλλομαι τοῖς τέκνοις μου νὰ δημο- σιεύσωσι εἰς ἕν τεῦχος τοῦς κοινοβουλευτικοῦς καὶ ἐπιταφίους λόγους, οὓς ἀπήγγειλα. Γράψας δὲ καὶ τινὰς ἀναμνήσεις, ἀφίνω τῷ υἱῷ μου Ἀλε- ξάνδρῳ ν' ἀποφασίσῃ, ἂν πρέπει νὰ δημοσιευθῶσι.

«Ἐγραψα ἐν Ἀθήναις, τῆ 20 Φεβρουαρίου 1879.

«Θ. Α. ΖΑΙΜΗΣ».

[Ἐν τῷ πολυτίμῳ τούτῳ ἐγγράφῳ ὑπάρχουσι προσέτι καὶ περικοπαὶ τινες, παραλειφθεῖσαι διὰ τὸν ὅλως οἰκογενειακὸν χαρακτῆρα, ὡς παραινέ- σεις διὰ τὴν μὴ ὑπὲρ ὅρον παράτασιν τοῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ του πένθους ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, καὶ ἀ- παγόρευσις τοῦ νὰ ἐγκατασταθῶσιν οἱ υἱοὶ αὐ- τοῦ ὀριστικῶς ἐν ξένην χώραν, ἐγκαταλείποντες τὴν ἐαυτῶν Πατρίδα λόγῳ συμφερόντων. Σ.τ.Δ.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίκης. Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ τῆς δεκάτης ἐκδόσεως ὑπὸ***]

Συνέχεια· ἰδὲ σελ. 782.

Ὡς πρὸς τὰς ἐβραίας, δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ἀφ' οὗ εἶδα τὸ Μαρόκκον, ὅτι αἱ τῆς Κωνσταν- τिनουπόλεως οὐδὲν ἔχουσι τὸ κοινὸν πρὸς τὰς τῆς βορείου παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου οἱ σοφοὶ παρατηρηταὶ νομίζουσιν, ὅτι βλέπουσιν ἀκόμη ἐν ὅλῃ τῇ ἀνατολικῇ αὐτοῦ καθαρότητι τὸ ἀνατο- λικὸν πρωτότυπον τοῦ ἐβραϊκοῦ κάλλους. Ἐλ- πίζων νὰ εὕρω τὸ κάλλος τοῦτο, ὠπλίστην μὲ γεννιαιότητα, καὶ ἔκαμα γύρους πολλοὺς εἰς τὴν ἀπέραντον ἐβραϊκὴν συνοικίαν τοῦ Βαλατᾶ, ἥ- τις παρατείνεται, ὡς ὄφρις ῥυπαρὴς, παρὰ τὴν ὀ-

1. Ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του.

χθὴν τοῦ Κερατίου κόλπου. Προσέβην ἕως εἰς τὰς ἀθλιωτέρας στενωποὺς, μεταξὺ οἰκίσκων ἀποπνε- ὄντων ὄσμην εὐρώτος, ὅπως αἱ ὄχθαι τοῦ ἐν τῷ Ἄδῃ Δαντείου διαμερίσματος, εἰς σταυροδρόμια, τὰ ὅποια δὲν θὰ διέβαινον ἐκ νέου εἰμὴ ἐπὶ κα- λοβάθρων καὶ μὲ τοὺς ῥῶθνας στυπνωμένους, παρατηρῶν διὰ παραθύρων φερόντων ὡς παρα- πετάσματα ῥάκη προκαλοῦντα ναυτίαν εἰς μέ- λανα καὶ γλοιώδη δωμάτια· σταματῶν ἐνώ- πιον αὐλῶν ὑγρῶν, ἐξ ὧν ἐξήρχετο ὄσμη εὐρώ- τος ἐμποδιζούσα τὴν ἀναπνοήν, παραμείζων, ὅπως διαβῶ, ὀμίλους παιδίων χοιραδικῶν καὶ ἀ- λωπεκιώντων, παραγκωνίζων γέροντας φρικαλέας ὄψεως, οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς ἄνθρωποι ἀποθάνον- τες ἐκ πανώλους καὶ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν, δια- σκελίζων κατὰ πᾶν βῆμα σκύλλους σεπασμέ- νους ἀπὸ πληγᾶς, καὶ βόθρους πλήρεις μέλανος βορβόρου, καὶ ἀποκλίνων ἀπὸ πανία κρεμάμενα ἀπὸ σχοινία ἀλειμμένα, καὶ ἀπὸ συρφετοῦς σε- σηπότηας, ἱκανοὺς νὰ σοὶ φέρωσι λιποθυμίαν· ἀλλ' ἡ γενναιότης μου ὅμως δὲν ἀντημεσίθη. Μεταξὺ τῶν πολλῶν γυναικῶν, ὅσας εἶδα ἐγκεκορδυλη- μένας εἰς τὸ ἐθνικὸν των σκούφωμα, τὸ ὅποιον φάνεται ὡς σαρίμιον ἐπίμηκες, καὶ καλύπτει τὴν κόμην ἅμα καὶ τὰ αὐτία, ἀπήγησα, ναι, καὶ πρόσωπα, ἐφ' ὧν ἀνεγνώρισα τὴν λεπτὴν κανο- νικότητα τῶν χαρακτῆρων, καὶ τὸ μειλίχιον ἐ- κείνο ἦθος τῆς ἐγκαρτερήσεως, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τὸ ἰδιαίτερον γνώρισμα τῶν ἐβραίων τῆς Κων- σταντινουπόλεως, εἶδα ἀορίστους τινὰς κατατο- μάς Ῥεβεκκῶν καὶ Ῥαχὴλ, ὀφθαλμοὺς ἀμυγδα- λωτοὺς, πλήρεις γλυκύτητος καὶ χάριτος, εἶδα ἐκλεκτὴν τινα μορφήν, ἰσταμένην ἐπὶ τοῦ κατω- φλίου τῆς θύρας καὶ στηρίζουσαν τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς οὐλότριχος κεφαλῆς παιδίου, στάσιν ἀξίαν τῆς γραφίδος τοῦ Ῥαφαήλ· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν εἶδα ἄλλο τι παρὰ τὰ ση- μεῖα φυλῆς παρρημακίας. Ποία διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἰσχνῶν τούτων μορφῶν, καὶ τῶν πυρίνων ὀ- φθαλμῶν, τῶν πομπωδῶν χρωμάτων καὶ τῶν εὐ- σώμων σχημάτων, ὅσα ἐθαύμασα μετὰ ἐν ἔτος εἰς τὰ ἀμαλάτα τοῦ Τάγγερ καὶ τοῦ Φέζ! Τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας, κίτρινω- πούς καὶ ἀπαλούς, ὧν ὅλη ἡ ζωτικότητα φαίνε- ται ὅτι συνεκεντρώθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, σπινθη- ροβόλους ἐκ δολιότητος καὶ ἀπληστίας, οὓς στρέ- φουσιν ἀδιαλείπτως περὶ ἑαυτοῦς, ὡς ἐάν εἶχαν ἀκούσῃ, ὅτι ἀπανταχόθεν ἀναπνῶσι χρέματα. Καὶ τώρα προσμένω τοὺς καλὸς μου Ἰσραηλί- τας ἐπικριτὰς, οἵτινες ἀντεῖπαν εἰς ὅσα ἔγραψα περὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν τοῦ Μαρόκκου, νὰ μοῦ ψά- λουν ἐκ νέου τὰ αὐτὰ, ἐπιρρίπτοντες τὴν αἰτίαν τῆς παρακμῆς καὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῶν Ἰσρα- ηλιτῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν κατα- πίσειν τῶν Τούρκων. Ἄλλ' ἄς συλλογισθῶσιν ὁ- μως ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τοὺς ἐβραίους πολιτι- κὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν εὐρίσκονται καὶ